

Nr 162

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående bemyndigande för Kungl. Maj:t att i visst fall avstå arv som tillfallit allmänna arvsfonden; given Stockholms slott den 18 oktober 1968.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås, att arv som tillfallit allmänna arvsfonden skall avstås i ett fall.

*Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans
Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland i stats-
rådet på Stockholms slott den 18 oktober 1968.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LANGE, KLING,
JOHANSSON, HOLMQVIST, PALME, SVEN-ERIC NILSSON, LUNDKVIST, GUSTAFSSON,
GEIJER, MYRDAL, ODHNOFF, WICKMAN, MOBERG.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler fråga om *att i visst fall avstå arv som tillfallit allmänna arvsfonden* och anför.

Disponenten Sten Bäckström från Tingstäde kommun, född den 13 augusti 1891, avled den 29 september 1966 utan att, såvitt framgår av en efter honom upprättad bouppteckning, efterlämna annan arvinge än allmänna arvsfonden. Behållningen i boet utgjorde 1 721 962 kr. 71 öre. Bland tillgångarna ingår samtliga 300 aktier i Skäggs Aktiebolag, vilket är ägare till Skäggs 2: 1 m. fl. fastigheter i Väskinde m. fl. socknar. Aktierna har tagits upp med totalt 450 000 kr. Det reella värdet torde dock vara ca 1 milj. kr. högre. Även en mindre fastighet i Frankrike ingår i boet. Till denna torde dock arvsfonden inte tillerkännas bättre rätt än franska staten.

Bäckström hade den 3 februari 1947 upprättat ett testamente. Enligt detta skulle vissa legat utgå, däribland en livränta till Helga Andersson. Återstoden skulle bilda en fond för att utge och inom svenska kyrkan sprida en religiös skrift, som Bäckström författat år 1935. Testamentsexekutorerna och boutredningsmännen har funnit testamentets universella förordnande vara tillkommet under inflytande av sinnessjukdom. De har därför ansett sig förhindrade att verkställa testamentet i denna del. Dåvarande ärkebiskopen och kammaradvokatfiskalsämbetet har förklarat sig dela denna uppfattning. Testamentet har vunnit laga kraft endast i de delar ämbetet godkänt det, nämligen beträffande legat och testamentsexekutorsförordnande. Den behållning som tillkommer arvsfonden utgör enligt bouppteckningsvärdet drygt 1,6 milj. kr.

Hos Kungl. Maj:t har gjorts tre ansökningar om att viss kvarlåtenskap som tillfallit fonden skall avstås, nämligen av ärkebiskopen för Stiftelsen Kyrkliga arbetsfonden och Svenska ekumeniska nämnden samt av Helga Andersson och Bo Älgekrans, båda från Stockholm.

Ärkebiskopen har hemställt att — då vissa av Bäckström gjorda testamenteriska förordnanden till avsedd nytta för svenska kyrkan uppenbarligen inte kan verkställas — vissa medel av kvarlåtenskapen överlämnas till lika fördelning mellan nämnda stiftelse och nämnd. Medlen borde användas för något ändamål som i varje fall ligger i linje med testators avsikt, förslagsvis att i olika former aktualisera det kristna budskapet för vårt folk. Denna ansökan har Kungl. Maj:t tidigare denna dag lämnat utan bifall.

Andersson, som är född år 1903 och enligt testamentet tillerkänts en livränta om 150 kr. för månad, har framhållit, att hon av Bäckström under många år fått ett understöd av 100 kr. för månad. Denne var far till hennes son Bo Älgekrans. Understödet upphörde år 1959. Andersson har nu anhållit att retroaktivt få ett belopp som motsvarar understödet fr. o. m. denna tid till tidpunkten för Bäckströms död eller tillsammans 8 100 kr. Hennes hälsa är enligt bifogat läkarintyg bräcklig, och hennes ekonomiska resurser är begränsade. Denna ansökan har, med stöd av riksdagens bemyndigande (rskr 1964: 86), tidigare denna dag bifallits av Kungl. Maj:t.

Älgekrans har anhållit, att kvarlåtenskapen helt eller till väsentlig del avstås till honom, sedan moderns önskemål tillgodosetts och ett belopp dragits av som motsvarar den arvsskatt som skulle ha utgått om kvarlåtenskapen tillfallit honom genom arv eller testamente.

Älgekrans har anfört bl. a. följande. Han är född år 1925 som son utom äktenskapet till Bäckström och Helga Andersson. Bäckström har enligt utfästelse samma år förbundit sig att till sitt barns uppfostran och underhåll utge visst månadsbelopp fram till dess 25-årsdag. Denna utfästelse har hållits. Även därefter har Bäckström ganska regelbundet intill 1960-talet skickat pengar, 50—100 kr. per gång, med skriftliga hälsningar. Bäckström har enligt Älgekrans under årens lopp i brev bl. a. till modern och honom själv gjort uttalanden om sin avsikt att ordna för honom i ekonomiskt hänseende.

Älgekrans har vidare gjort gällande att det efter Bäckströms bortgång blivit klart för honom att han är trolovningsbarn till Bäckström. Efter en längre tids ständig samvaro skulle föräldrarna år 1922 ha förlovat sig hemligt, vilket bekräftades genom att modern fick en släktring som förlovningsring. Modern har ständigt burit den och bär den fortfarande. Sedan fadern vistats utomlands men återkommit år 1924 upptogs den personliga samvaron och de fortsatte att planera för äktenskap. Att detta inte kom till stånd, berodde enligt Älgekrans främst på motstånd från Bäckströms föräldrar och vidare på Bäckströms försämrade hälsotillstånd. Förlovningen hade bestått till Bäckströms död.

Älgekrans har väckt talan vid domstol enligt 3 kap. 3 § föräldrabalken om att han skulle förklaras för trolovningsbarn. Sedan kammaradvokatfiskalsämbetet i svaromål för arvsfondens räkning framhållit, att tiden för anhängiggörande av sådan talan enligt promulgationslagen till föräldrabalken

jämfört med lagen den 14 juni 1917 om barn utom äktenskap för länge sedan utgått, har Älgekrans återkallat sin talan, och rätten har därefter den 25 juli 1967 avskrivit målet.

Mot denna bakgrund har sökanden i senare skrivelse hävdad, att det är rimligt och välmotiverat att i detta ärende analogivis tillämpa bestämmelserna i 1917 års lag. Anderssons underlåtenhet att i rätt tid instämma Bäckström för att få rättens fastställelse av att Älgekrans var trolovningsbarn måste ses mot bakgrunden av att giftermålet på Bäckströms önskan och på grund av hans sjukdom år efter år uppskjutits men att tanken på att förverkliga detta aldrig avförts. Att trolovning förelegat bekräftas av ett stort antal brev från fadern till modern åren 1923—1940, som bl. a. behandlar ringens särskilda betydelse, och av ett intyg från Anderssons syster om dess egenskap av förlovningsring. Av brev från Bäckström till modern framgår att hon, sedan sökanden fötts, framhållit att hon saknade juridiska rättigheter gentemot hans eventuella efterlevande. Bäckström har — för det fall det hände honom något — i oktober 1925 skrivit ett PS till ett brev att företes för hans föräldrar, där Anderssons och Bäckströms stora ansvar för barnet även för framtiden betonas. Bäckström var redan då djupt religiös och uppfylld av en önskan att rättvisa skulle ske Älgekrans som hans son. Bevis för den faktiska relation som rådde mellan föräldrarna utgör också ett tjugotal brev, telegram och vykortshälsningar från fadern till sonen under åren 1942—1958. Dessa tillkom nämligen under en tid då faderns enstörningsnatur och ovilja mot kontakt med andra än de allra närmaste blev alltmer dominerande. Dessa brev jämte breven till modern vittnar om att fadern, innan han genom sjukdom kom att praktiskt taget isolera sig från omvärlden, ådagalagt »ett ömt, omtänksamt och faderligt intresse» för sonen. Älgekrans besökte också Skäggs gård första gången år 1945, då han, frånsett första natten, inbjöds att bo på gården. Han bodde på gården även vid besök åren 1947 och 1962, vid det förra tillfället tillsammans med sin blivande hustru.

Älgekrans har på grund av det anförda gjort gällande, att han om inte formellt juridiskt så dock mänskligt och moraliskt har arvsrätt efter fadern som trolovningsbarn. Då han också stått arvlåtaren nära, bör hela arvet avstås utan hänsyn till att arvlåtaren i detta fall är förmögen. Att avstå hela arvet endast när det gäller inte särskilt förmögna arvlåtare finner sökanden vara en inte godtagbar diskriminering. Enligt nutida rättsuppfattning bör barn utom äktenskap — utan åtskillnad mellan trolovningsbarn och andra — ärva sin far.

Älgekrans har bifogat läkarintyg som visar att som följd av ett olycksfall måttligt eller svårt kroppsarbete kan anses vara olämpligt för honom i all framtid och att en omskolning till lättare kroppsarbete sannolikt blir nödvändig.

En utredning genom *överståthållarämbetets* försorg år 1967 om Älgekrans ekonomiska förhållanden m. m. visar, att sökanden hade en årsinkomst av

ca 30 000 kr. och hans hustru 24 000 kr. Hon kunde dock nu endast ha halvtidsarbete på grund av sjukdom. Makarna Älgekrans har ett minderårigt barn. Sökanden har sommarställe men i övrigt ingen förmögenhet. Vidare framgår att Älgekrans, som varit bosatt i samma fosterhem åren 1930 till 1950, enligt en fosterbror till bemärkelsedagar och högtider fått presenter av Bäckström men att fosterbrodern inte kan erinra sig något besök av Bäckström i deras hem. Hans minns däremot att sökanden några semesterperioder vid 18—20 års ålder vistats hos fadern på Gotland.

Justitieombudsmannen Alfred Bexelius, kusin till Bäckström, och Svenska Handelsbankens notariatavdelning har som *testamentsexekutorer och boutredningsmän* ingett en skrivelse till kammaradvokatfiskalsämbetet.

Vid skrivelsen har fogats en promemoria av Bexelius, vari anförts bl. a. följande. Bäckström var fysiskt klen sedan ungdomen på grund av maglidande. Dennes psykiska ohälsa torde Bexelius först år 1946 ha hört talas om genom Bäckströms mor. Hon och hennes kort förut avlidne make hade sedan länge ansett sonen psykiskt sjuk. Hans tilltagande benägenhet att dra sig undan hade tidigare av släkten uppfattats som en följd av hans klenhet. I samband med att vederbörande domstol i januari 1947 återkallat ett i november 1946 meddelat beslut om omyndigförklaring av Bäckström utsågs Bexelius till god man att bevaka Bäckströms rätt och förvalta hans egendom. Under det närmast följande året besökte Bexelius ofta Skäggs gård men träffade endast enstaka gånger Bäckström, som enligt inspektoren på gården undvek att träffa andra, uppträdde ovårdat och på allt sätt verkade psykiskt sjuk. Något direkt belägg för psykisk sjukdom fann Bexelius aldrig vid sina samtal med Bäckström, som på ett mycket intelligent sätt uttalade sig om skötseln av gården och förmögenheten. Bexelius entledigades år 1948 från uppdraget som god man men förordnades år 1963 på nytt till detta uppdrag. År 1947 bad Bäckström Bexelius om hjälp med att upprätta testamente. Bexelius hade då framhållit att ingen annan än arvsfonden var arvsberättigad och hade frågat om det inte vore bäst att ge gården till den son utom äktenskapet som han hört att Bäckström hade. Denne förklarade bestämt, att han inte ville göra detta. På Bexelius' förslag att ge sonen ett ordentligt legat blev svaret att det inte fanns anledning att ge denne något men däremot sonens mor och mormor som behövde understöd. Han redogjorde mycket redigt för hur kvarlåtenskapen skulle användas. Under senare år hade Bäckström helt upphört att intressera sig för omgivningen och förlorat kontakten med den. — Bexelius konstaterar att Älgekrans formellt inte har någon rätt till kvarlåtenskapen. Med hänsyn till den syn på en fars förpliktelser beträffande utomäktenskapliga barn som var vanlig förr kan det inte utan vidare hävdas att Bäckströms inställning att sonen inte skulle få något av kvarlåtenskapen var uttryck för psykisk sjukdom. Bäckström hade inte sammanlevt med sonen. Det skulle dock vara uppenbart oskäligt om sonen inte skulle få någon del av förmögenheten. Enligt vad Bexelius fram-

håller i promemorian bör åtminstone ett belopp av 100 000—200 000 kr. tillerkännas Älgekrans, varjämte denne bör befrias från återbetalningsskyldigheten för ett lån som han fick år 1963.

Testamentsexekutorerna och boutredningsmännen finner det skäligt att en inte obetydlig del av Bäckströms efterlämnade förmögenhet avstås till Älgekrans. Vid bestämmande av storleken bör beaktas att Bäckström aldrig sammanlevt med sonen och enligt dem som stått honom nära på Skäggs gård aldrig känt någon samhörighet med denne. Beloppet anses inte böra understiga 100 000 kr.

Länsstyrelsen i Gotlands län har avgivit utlåtande i ärendet och därvid bl. a. återgivit uppgifter som lantbruksinspektoren Nils Larsson på Skäggs gård lämnat inför landshövdingen. Larsson har därvid meddelat att han anställdes av Bäckström som inspektor på gården år 1938. Han anser sig vara den som Bäckström tidigare anförtrodde sina personliga bekymmer och som i vart fall under senare tid stått denne närmast och bäst känt denne. Larsson fann Bäckström originell redan från början. Bäckström hade inget umgänge. Hans enstöringsnatur blev alltmer markerad, särskilt efter faderns död år 1945. Kroppsligt var han inte svag till en början. Han sade sig ha något maglidande men var inte sängliggande på det sättet att han såvitt Larsson kunde bedöma var förhindrad att ta emot besök från år 1948 och framöver, då Bäckström som svar på upprepade förfrågningar av sonen en å två gånger om året avböjt besök under återopande av sjukdom och sängliggande. Larsson anser att Bäckström vid tidpunkten för testamentets upprättande var psykiskt sjuk, fastän han mellan anfall av virrighet framstått som intelligent. Larsson fick kännedom om Älgekrans i samband med hans första besök på gården gissningsvis omkring år 1942. Bäckström talade varken då eller senare om att det var hans son. Han ville då inte ta emot sonen eller ge honom arbete där men hade något samtal med honom. Enligt Larsson gjorde Älgekrans ett besök år 1961 men hyrde då en stuga i Väskinde. Inte heller talade Bäckström om Älgekrans' mor, som också varit på besök en gång men enligt Larsson inte fått träffa Bäckström.

Länsstyrelsen finner att frågan om Älgekrans är trolovningsbarn har tillmätts överdriven betydelse. Att sökanden fäst stor vikt vid detta får antas bero på att arvsrätten efter fadern för trolovningsbarn men ej för andra barn utom äktenskap är ett uttryck för att gällande lagstiftning ansett samhörighet med fadern kunna presumeras endast i fråga om trolovningsbarn. Enligt nutida rättsuppfattning bör barn utom äktenskap arva sin fader. Endast vissa därmed förbundna komplikationer har medfört att utredningsförslag härom ännu ej lett till lagstiftning. Om reformen genomförs försvinner kategorien trolovningsbarn och alla därtill knutna regler. När man fritt bedömer billigheten i Älgekrans' anspråk bör det därför inte ha någon större betydelse om han är trolovningsbarn eller ej. Länsstyrelsen redovisar dock

som sin uppfattning att den av sökanden förebragta utredningen är helt otillräcklig som bevisning för att hans föräldrar var trolovade.

Avgörande är enligt länsstyrelsen om sökanden stod den avlidne nära. Länsstyrelsen hänvisar till Larssons uppgifter, till Bäckströms avböjande svar i fråga om besök från sökanden och till Bäckströms yttranden år 1947 till Bexelius. Under en lång följd av år mot slutet av Bäckströms levnad förekom inte någon nämnvärd kontakt mellan honom och Älgekrans. Påståendet att Bäckström ådagalagt »ett ömt, omtänksamt och faderligt intresse» är av företett material att döma i hög grad missvisande.

Vidare bör Älgekrans' ekonomiska situation i och för sig och i relation till Bäckströms efterlämnade förmögenhet tillmätas betydelse. Makarna Älgekrans' inkomstnivå är för framtiden osäker på grund av sjukdom. Mot detta står en dödsboehållning på drygt 1,7 milj. kr.

Dessa faktorer talar enligt länsstyrelsens uppfattning otvetydigt för ett visst avstående till Älgekrans av arvsfondens rätt till arv. Att enligt nutida rättsuppfattning barn utom äktenskap bör arva fadern medför dock inte att en så stor förmögenhet som denna bör flyttas över till barnet helt eller till större delen. Det skulle gå långt utöver kravet på billighet, som enligt ärvdebalken skall vara grunden för avståendet. Bedömt från närståendesynpunkt blir resultatet att stark restriktivitet bör iaktas i fråga om beloppets storlek. Osäkerheten om sökandens framtida försörjningsmöjligheter talar dock för en välvillig bedömning.

Länsstyrelsen ifrågasätter rent allmänt om det genom särskilda åtgärder bör ordnas så att en miljonförmögenhet helt eller väsentligen hålls samlad i privatpersons ägo i stället för att komma till nytta genom arvsfonden.

Det högsta belopp länsstyrelsen anser sig kunna tillstyrka ligger mitt emellan som Bexelius föreslagit 100 000 och 200 000 kr. och motsvarar en arvslott på ca 179 000 kr. Länsstyrelsen har ingen erinran mot att Älgekrans' skuld till dödsboet efterskänks.

Kammaradvokatfiskalsämbetet har för sitt slutliga yttrande haft att bedöma ytterligare material från Älgekrans. Ämbetet tillstyrker, att 300 000 kr. avstås till Älgekrans samt att dödsboets fordran mot honom på 5 149 kr. 44 öre efterskänks.

Ämbetet konstaterar att det i ärendet saknar juridisk betydelse om Älgekrans' föräldrar var trolovade. Det är ostridigt att sökanden är son utom äktenskapet men inte i lagens mening trolovningsbarn. I frågan om han materiellt är trolovningsbarn, dvs. om föräldrarna betraktat sig som trolovade eller räknat med att gifta sig, finner ämbetet bevis saknas för att så var fallet trots den omfattande korrespondensen mellan dem. Ämbetet har nämligen också tagit del av ett antal brev som Andersson skrivit till Bäckström under åren 1922—1956 och som sökanden beretts tillfälle ta del av, vilket dock inte skett.

Ämbetet finner det ostridigt att Bäckström visat sonen ett visst intresse och gett prov på plikt känsla, när det gällt hans uppfostran, samt att han lämnat underhåll utöver vad som kunnat åläggas enligt lag.

Även om man tar hänsyn till Bäckströms egenartade psyke och alltmer utpräglade enstöringsliv anser sig ämbetet kunna konstatera den distans, som fadern i brev tydligt intar mot sonen, trots uttryck för varmare känslor och personligt intresse.

När det gäller frågan hur långt man med hänsyn till bestämmelserna i 5 kap. 3 § ärvdabalken av billighetsskäl kan sträcka sig vad beträffar avstående till förmån för barn utom äktenskap utan arvsrätt efter en förmögen fader anser ämbetet, att man får ta hänsyn till olika tänkbara grader av närstående utöver den omständigheten att sökanden är arvslåtarens barn, från den totala bristen på kontakt mellan fader och barn till fall där barnet faktiskt intagit samma ställning som barn inom äktenskap. Men även om det sistnämnda skulle ha gällt Älgekrans skulle med hänsyn till lagens krav på billighet knappast hela Bäckströms kvarlåtenskap efter avdrag för belopp motsvarande arvsskatt ha kunnat avstås. Ämbetet ifrågasätter i likhet med länsstyrelsen om statsmakterna bör genom att besluta om avstående av arvsfondens rätt överflytta äganderätten till en så stor förmögenhet till en enskild person.

Ämbetet finner alla rimliga krav på billighet uppfyllda om Älgekrans får så stor del av kvarlåtenskapen att han kommer i god ekonomisk ställning och för framtiden befrias från direkta ekonomiska bekymmer. Detta borde bli fallet om 300 000 kr. avstås och dödsboets fordran mot honom därjämte efterskänks.

Departementschefen

Enligt 5 kap. 3 § ärvdabalken får arv som tillfallit allmänna arvsfonden avstås till arvlåtarens skyldeman eller annan som stått arvlåtaren nära, om det med hänsyn till omständigheterna kan anses billigt.

Beträffande Älgekrans' ansökan om att arvsfondens arv efter Bäckström helt eller till väsentlig del skall avstås till förmån för honom kan först konstateras, att sökanden är son utom äktenskap till den avlidne men inte trolovningsbarn i juridisk mening. Han saknar alltså arvsrätt efter Bäckström. I enlighet med praxis vid bedömning av avståendeärenden får sökanden redan i sin egenskap av barn utom äktenskap till den avlidne anses ha stått denne nära.

Arvsfondens rätt till kvarlåtenskap har som regel i sin helhet — efter avdrag för belopp motsvarande arvsskatt — avståtts till sökande som är barn utom äktenskap till den avlidne. Denna princip ligger också i linje med den moderna uppfattningen om utomäktenskapliga barns ställning. I något enstaka fall, där dödsbobehållningen varit betydande, har utomäktenskapligt barn tillerkänts endast viss del av behållningen. Om sökande lever

under särskilt goda ekonomiska förhållanden torde bedömningen böra bli densamma. Undantaget från huvudregeln sammanhänger med det krav på billighet, som lagen uppställer.

Varken Älgekrans' inkomst- och förmögenhetsförhållanden eller Bäckströms negativa uttalanden i samband med upprättandet av testamentet synes mig utgöra hinder för att sökanden som son till Bäckström tillgodoses genom visst avstående av arvsfondens rätt. Hur mycket som skall avstås måste dock i enlighet med det sagda bedömas med hänsyn även till andra omständigheter, eftersom den egendom som tillfallit fonden efter Bäckström har ett betydande värde.

Vid denna avvägning måste beaktas det närstående som utöver blodsbandet kan ha förelegat mellan Bäckström och Älgekrans. Det är endast härvidlag och som en bland andra faktorer frågan om Älgekrans' föräldrar var trolovade och han därför bör behandlas som trolovningsbarn kommer in i bilden. Den bevisning som företetts har dock inte övertygat mig om att föräldrarnas förbindelse kan betecknas som trolovning. Bortsett härifrån kan konstateras att den redovisade korrespondensen visar Bäckströms intresse för och omtanke om sonen särskilt under dennes uppväxttid. Han har med stor plikttröhet uppfyllt sina ekonomiska förpliktelser och även sedan underhållsskyldigheten upphört under en lång följd av år ganska regelbundet skickat sonen pengar. Deras personliga kontakter synes dock ha varit mycket få. Brevet från senare år vittnar, som kammaradvokatfiskalsämbetet framhållit, om att fadern hållit en viss distans till sonen. Detta bekräftas också av vad Larsson berättat om faderns attityd mot sonen och än mer av Bäckströms yttrande till Bexelius i samband med upprättandet av testamentet. Härvidlag måste emellertid hänsyn tas till Bäckströms redan då alltmera utpräglade enstöringsnatur och i vissa hänseenden märkbara psykiska sjukdom. Även om dessa omständigheter under senare år utgjort hinder för närmare kontakter, kan Bäckströms förhållande till sonen som helhet knappast betecknas som präglad av värme och faderlighet.

Älgekrans' ekonomiska situation och den omständigheten att han och hans hustru till följd av sviter från olycksfall och sjukdom inte kan väntas i fortsättningen få samma inkomst som tidigare talar för en välvillig bedömning.

Det avgörande vid avvägningen av beloppets storlek anser jag ändå vara att ställa Älgekrans' intresse i relation till arvsfondens syfte. Medel som tillfaller fonden skall användas för att främja barns och ungdoms vård och fostran. Detta allmännyttiga intresse finner jag inte böra stå tillbaka för det enskilda intresset såvitt avser belopp utöver vad som ger sökanden en i ekonomiskt hänseende tryggad framtid. Detta belopp bör också stå i rimlig proportion till den totala dödsbohållningen.

Med hänsyn till alla dessa faktorer och till vad som framkommit vid remissbehandlingen av ärendet, finner jag det skäligt, att 250 000 kr. avstås

till Älgekrans, varjämte hans skuld till dödsboet bör efterskänkas. Jag har därvid beaktat, att arvsskatt inte skall utgå för egendom som avstått från arvsfonden. För avståendet krävs riksdagens medverkan.

Under återopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t föreslår riksdagen medge

att 250 000 kr. av det arv som tillfallit allmänna arvsfonden efter Sten Bäckström avstås till Bo Älgekrans och att dennes skuld till Bäckströms dödsbo på 5 149 kr. 44 öre efterskänks.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Margit Edström